

Kapitola 8

EMBER

Deň nula. Zazipsoval si batoh s vojenskou potlačou a ja som si vydýchla s najmenšou smietkou úľavy, akú som za daných okolností dokázala naškriabať. Nenašiel lístok, ktorý som mu vložila do slúchadiel. Dobré. Až bude vo vzduchu, bude potrebovať niečo na povzbudenie.

„Nemusíš ísť so mnou,“ povedal, jeho nádherné hnedé oči boli podliate krvou z nedostatku spánku. „Sú tri ráno. Môžeš sa vrátiť do postele.“

Zapla som si jeho mikinu a pokrútila hlavou. „Nie som pripravená ťa pustiť.“

Pohladil ma chrptom ruky po líci. „Hej. Ja tiež nie.“

Prehltla som paniku, strach, ktorý sa mi od včerajšej noci postupne vkrádal do hrdla. *Bud' silná, ale nič si nenechávaj pre seba. Bojíš sa? Povedz mu to. Si hrdá? Povedz mu to. Nenechaj nič nevypovedané.* Mamine slová mi prebiehali hlavou, keď sme vy-

chádzali z dverí. Josh ich za nami zavrel a potom zamkol, ten zvuk znel až príliš definitívne.

Naložil si poslednú tašku do kufra džípu a ja som pozrela na temný dom, kde bývali Jagger a Paisley. Jagger odlieta zajtra iným hlavným letom a klamala by som, keby som im nezávidela týchto posledných dvadsaťštyri hodín.

Čas sa mi teraz zdal taký relatívny. Kým pred pár týždňami by týchto pár hodín možno nič neznamenal, teraz boli všetkým a zároveň nestačili.

Uberali sme sa temnými cestami k Fort Campbell. Josh ma držal za ruku a z času na čas mi bozkával dlaň, zatiaľ čo medzi nami panovalo napäté ticho. Čo sme ešte mohli povedať?

Príliš veľa na dvadsaťpäťminútovú jazdu.

Zastavili sme v rade na vysadenie, a keď prišlo na nás, Josh vyskočil z džípu a podal im svoje obrovské cestovné tašky s nápisom „Walker, J“ na spodnej strane, napísaným sprejom.

„Nič nie je lepšie, ako odbavenie priamo z auta,“ pokúsila som sa o vtip, keď sa vrátil späť.

„Letectvo.“ Usmial sa, ale v očiach sa to neodrazilo.

Zaparkoval džíp pred hangárom a takmer si strčil kľúče do vrecka. „Počkaj. Asi ich budeš potrebovať.“ Podal mi ich, zdali sa mi ťažšie, než by mali byť. Všetko na tomto ráne sa mi zdalo ťažké, dusivé, ako keby sa mi na hrudi usadil balvan a postupne ma oberal o schopnosť dýchať.

Naše pohľady sa stretli v slabom svetle palubnej dosky. Dala by som čokoľvek za to, aby som tento okamih zastavila, aby sme tu zostali ešte aspoň chvíľu, aby som ho mohla vidieť a cítiť tlkot jeho srdca. Ale to nebol život, ktorému som sa upísala, a bola som silnejšia ako ten temný pocit, ktorý sa zakrádal po okrajoch môjho srdca.

Boli sme silnejší ako nejaké nasadenie.

„Si na to pripravená?“ spýtal sa ma.

„A ty?“

„Musím byť.“ Zastrčil mi neposlušný prameň vlasov za ucho.

„Ja tiež.“

Prikývol. „Môžeme?“

„Poďme.“ Zhlboka som sa nadýchla a vystúpila z džípu.

S batohom prehodeným cez jedno plece ma držal za ruku, keď sme vošli do hangáru spolu s asi stovkou ďalších rodín, ktoré sa tam zišli, aby vyprevadili svojich vojakov.

„Počkaj tu. Hneď som späť.“ Pobožkal ma na líce a zmizol v mori maskáčových uniforiem.

Posadila som sa na najnižšiu tribúnu a vo vnútri som pocítila blažené otupenie, keď som sa rozhliadla okolo seba. Vojaci stáli zlúčení v skupinách, smiali sa a rozprávali. Boli to nováčikovia, na pravom pleci ich uniforiem chýbala bojová nášivka, ktorú mal Josh na svojej. Nikdy neboli vo vojne, nikdy nevideli tie hrôzy ani nestratili priateľov.

Niekoľko otcov držalo deti s ospalými očami a hladkalo im vlasy. Nemohla som si pomôcť a musela som myslieť na poslednýkrát, keď Gus objal otca, než odišiel.

Nie. Nevypúšťaj si to do hlavy. Teraz nie. Nasledujúcu hodinu som sa nesmela zrútiť.

Pohľadom som preletela tribúnu napravo a zastavila sa na staršom vojakovi. Jeho žena sedela stoicky vedľa neho, ruku mala prepletenú cez jeho, hlavu opretú o jeho rameno a pohľad prázdny. Otočil sa a roztržito ju pobožkal na čelo, pozeral sa kamkoľvek, len nie na ňu. Keby som mala tipovať, povedala by som, že sú na svojom štvrtom, ak nie piatom nasadení. Mala ten istý výraz plný dôstojnej rezignácie, aký mala mama, keď naposledy vyprevádzala otca.

Taký pohľad máte len po rokoch čakania, sily a únavy.

„Ahoj,“ povedal Josh, keď si sadol vedľa mňa, čím ma vyrušil z pozorovania ľudí.

„Zapísaný?“ spýtala som sa.

„Áno. Teraz čakáme, kým nás zavolajú do formácie.“ Objal ma a pritlačil si ma k hrudi.

„Koľko času máme?“

„Ešte asi pol hodiny.“

Tridsať minút. Ako som mohla vtesnať všetku svoju lásku do takého krátkeho času? Palcom som pohladila platinový zásnubný prsteň na mojom prste a pripomenula som si, že máme večnosť. Toto bola len prekážka. „Máš zbalený zahraničný mobil?“

„Áno. Až budeme v krajine, kúpim si minúty. Nikdy nebudeme dlho bez kontaktu, sľubujem.“

Prikývla som. To bola jedna z výhod toho, že to bolo Joshovo druhé nasadenie. Už vedel, ako to funguje. Hoci by som nikdy nebola taká úzkostlivá, aby som mu volala, lebo len Boh vie, čo by práve mohol robiť, veľmi ma upokojovalo vedomie, že mu v prípade núdze môžem napísať správu.

„Nezabudni zavolať údržbára, aby sa pozrel na ohrievač vody. Mal som to urobiť predtým, ako som odišiel. Prepáč.“

„Prestaň. Urobil si všetko, čo si mohol, a náš dom je úplne nový. Viem sa postarať o takmer všetko, čo sa vyskytne, tak sa prestaň trápiť.“

Vtisol mi dlhý bozk na čelo. „Staráť sa o teba je moja hlavná úloha. Helikoptéry pilotujem len preto, aby som zaplatil účty.“

„Som silnejšia, než si myslíš.“ Bože, dúfala som, že je to pravda. Josh ma videl v najhorších chvíľach a sledoval, ako si znovu budujem život, ale toto si bude vyžadovať silu, ktorú som musela nájsť úplne sama.